

Autorský zákon

Zákon Parlamentu Republiky

11. října 2006

Dílem se rozumí dříve nevidaná, jedinečná a hodnotná *věc* (socha, obraz, . . .) nebo zaznamenaná *myšlenka* (hudební skladba, počítačový program, . . .). Za dílo se nikdy nepovažuje úřední listina, státní a územní symboly a řeči pronesené při úředním jednání.

Pravidlem se rozumí obecný vztah mezi veličinami v přírodě a lidské společnosti (matematický vzorec, fyzikální model, ekonomický popis lidského chování, . . .).

Autorem se rozumí člověk, který se podílel na vytvoření díla nebo odhalení pravidla svou duševní nebo tvořivou činností. Autorem především není ten, kdo poskytne námět nebo přispívá peníze, nebo ten, kdo pozmění cizí dílo.

1 Výsady autora

1. Autorství náleží skutečnému *autorovi*, nikomu jinému. Při označení díla se užije *autorem* vybraného jména.
2. Autorství se nelze vzdát. Lze pouze prokázat, že nikdy nevzniklo.
3. Autorství díla vzniká zaznamenáním do sdělitelné a vnímatelné podoby. Autorství pravidla vzniká zveřejněním v odborném časopise.
4. *Autor* smí první vydat své *dílo*. Zemře-li *autor* před vydáním, zůstává právo vydat *dílo* dědicům.
5. Každý smí užít myšlenku libovolného *díla*. Každý smí pořídit kopii *díla*. *Díla* neobsahují prvky, které by toto právo omezily.
6. Získá-li se užitím *díla* značný peněžní prospěch, náleží *autorovi* příslušná částka daná poměrem podílu uživatele a *autora*. Uživatel takové užití patřičně oznámí *autorovi*. Neshodnou-li se na odměně, rozhodne soud.
7. *Autor* smí požadovat, aby se upustilo od užívání díla, které odporuje *autorovu* přesvědčení, hanobí jeho jméno, zkresluje význam *díla* nevhodnými výpustkami nebo jinak snižuje hodnotu *díla*. Způsobí-li mu uživatel škodu, náleží *autorovi* náhrada.

8. Při opětovném prodeji hmotného díla dostane *autor* desetinu rozdílu prodejní ceny a předchozí kupní ceny od prodejce (pro kladný rozdíl).
9. *Autor* se smí domáhat dodržování svých práv u soudu.

2 Citace

1. *Dílo* lze citovat pro vědecké účely v neomezené míře, označí-li se to dostatečně.
2. V citaci se uvedou jména hlavních *autorů*. Nejprve se píše příjmení velkými písmeny (nebo kapitálkami), potom čárka, malými písmeny křestní jméno a potom tečka. Název *díla* se uvede kurzívou (na psacích strojích podtrženě). Po další tečce následuje nakladatelství, čárka, město vydání a rok vydání zakončené tečkou. Lze uvést také ISBN s tečkou na konci.
3. Citace se uvádějí vždy na konci a číslují se podle abecedy. Číslo stojí předsazené před autorem a obklopují ho závorky.
4. V textu se vyznačuje citace
 - (a) odsazením textu a hranatými závorkami s číslem citace na konci odsazeného textu,
 - (b) uvozovkami a číslem citace ihned za uvozovkami.
5. Strana se uvede za dvojtečkou uvnitř závorek při zmínce v textu.
6. Při citování lze
 - (a) vypustit nepodstatnou část (naznačí se znaky [...]),
 - (b) doplnit vysvětlení (v hranatých závorkách).
 - (c) Text lze přepsat, je-li příliš těžký k porozumění. Skutečnost o přepisu se výslovně uvede.

3 Autorství více osob a v zaměstnání

1. Podílelo-li se na jednom díle více *autorů*, určí mezi sebou nejvíce dva *hlavní autory*. Nedohodnou-li se, určí *hlavní autory* soud podle podílu na *díle*. Zisk z *díla* se dělí mezi všechny autory podle jejich podílu.
2. K rozhodnutí jménem *autora* stačí souhlas alespoň 70procentního autorského podílu.
3. Vytvořil-li *autor* dílo v rámci zaměstnání podle *Pracovní smlouvy*, náleží odměna za užití *zaměstnavateli*. Přesáhne-li odměna za užití *autorovi* mzdu za dobu tvorby, náleží *autorovi*.